

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัย

การศึกษาข้อมูลนิทานเมียน 5 เรื่องครั้งนี้ ได้ผลที่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ทุกประการ กล่าวคือ ตัวแสดงในปริจเจตเรื่องเล่าภาษาเมียนซึ่งในที่นี้คือนิทานเมียนนั้น จะใช้รูปภาพอ้างอิงได้หลายประเภท รูปภาพถึงแต่ละประเภทมีแนวโน้มการใช้ที่ขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ กันหลายประการ นอกจากนั้นจำนวนรูปภาพถึงของตัวแสดงแต่ละตัวยังสามารถนำมาใช้เป็นเกณฑ์ตัดสินระดับความสำคัญของตัวแสดงได้

การแนะนำตัวแสดงเข้ามาในเรื่องเป็นครั้งแรกนั้น ต้องใช้รูปภาพที่มีลักษณะเป็นคำนามหรือนามวลีเสมอ แต่การอ้างอิงครั้งต่อ ๆ ไปอาจใช้รูปภาพได้หลายประเภท ซึ่งรูปภาพเหล่านั้นต่างก็มีลักษณะการใช้ที่แตกต่างกันไป

จากการศึกษาพบว่า รูปภาพถึงตัวแสดงอาจแบ่งเป็นประเภทใหญ่ ๆ ได้ 2 ประเภทคือ รูปศูนย์ และรูปภาพถึงที่ปรากฏรูป รายละเอียดของรูปภาพถึง ทั้ง 2 ประเภทอาจสรุปได้ดังนี้

1. รูปศูนย์ เป็นรูปภาพถึงที่ใช้เพื่อหลีกเลี่ยงความซ้ำซากโดยมีลักษณะเป็นการละไว้ในฐานที่เข้าใจ ดังนั้นรูปศูนย์จึงไม่สามารถให้ข้อมูลใด ๆ เกี่ยวกับตัวแสดงเลย อย่างไรก็ตามจากข้อมูลพบว่า รูปศูนย์มีความถี่ในการใช้สูงที่สุด ทั้งนี้เพราะส่วนใหญ่ตัวแสดงในนิทานจะถูกอ้างอิงอย่างต่อเนื่องและเหตุการณ์ในนิทานก็มีการเรียงลำดับการเกิดก่อนหลังตามเวลา ดังนั้นเนื้อหาของนิทานจึงมีส่วนช่วยในการตีความว่าผู้เล่ากำลังกล่าวถึงใคร

รูปศูนย์จะใช้ไม่ได้เมื่อมีลักษณะทางไวยากรณ์บางอย่างมาบังคับว่าจะต้องใช้รูปภาพถึงที่ปรากฏรูป มิฉะนั้นจะผิดไวยากรณ์ เช่น การทำหน้าที่เป็นกรรมตามหลังบุพบท และเมื่อมีปัจจัยที่ทำให้ผู้เล่าต้องให้ข้อมูลเกี่ยวกับตัวแสดง มิฉะนั้นจะเกิดความกำกวมหรือสื่อสารกันไม่ได้ เช่น เมื่อมีการเปลี่ยนจุดสนใจการมอง รวมทั้งเมื่อผู้เล่าต้องการเน้นย้ำตัวแสดงเนื่องจากสาเหตุต่างๆ เช่น เป็นบริเวณรอของปริจเจต เป็นต้น

2. รูปภาพถึงที่ปรากฏรูป เป็นรูปภาพที่มีลักษณะเป็นคำหรือวลี จึงสามารถให้ข้อมูล

เกี่ยวกับตัวแสดงได้ และใช้ได้ในทุกสถานการณ์ รวมทั้งสามารถใช้แทนรูปศูนย์ได้ทุกที่ ถึงแม้บางครั้งอาจทำให้เ็นเอื้อ รูปอ้างอิงที่ปรากฏรูปแบ่งย่อยได้เป็น 3 ประเภทคือ รูปซ้ำ รูปแทน และรูปชี้ชัด รายละเอียดของรูปอ้างอิงย่อยทั้ง 3 ประเภทสรุปได้ดังนี้

2.1. รูปซ้ำ

เป็นรูปอ้างอิงที่ซ้ำรูปค่านามที่ปรากฏเพียงค่าเดียวหรือค่านามที่เป็นค่าหลักของรูปเอื้อถึงหรือค่าเรียกใหม่ที่มีส่วนขยาย รูปซ้ำเป็นรูปอ้างอิงที่มีอัตราการใช้ไม่สูงนัก เพราะการอ้างอิงตัวแสดงในนิทานส่วนใหญ่มีความชัดเจนดี การใช้รูปซ้ำจึงมีส่วนทำให้เกิดความซ้ำซาก

รูปซ้ำมี 2 ประเภทคือ รูปซ้ำที่ไม่เพิ่มส่วนขยายใหม่ และรูปซ้ำที่เพิ่มส่วนขยายใหม่ รูปซ้ำทั้ง 2 ประเภท มีที่ใช้ต่างกันคือ รูปซ้ำที่ไม่เพิ่มส่วนขยายใหม่ จะให้ข้อมูลเกี่ยวกับตัวแสดงเท่ารูปเดิม ดังนั้นจึงถูกใช้ในการเน้นย้ำตัวแสดงหรือแนะนำตัวแสดงใหม่หลังจากไม่ได้ถูกอ้างอิงมานาน ส่วนรูปซ้ำที่เพิ่มส่วนขยายใหม่จะมีข้อมูลบางส่วนเปลี่ยนแปลงไป ดังนั้นจึงใช้ได้เมื่อมีการเปลี่ยนลักษณะการมองเกิดขึ้นเท่านั้น

2.2 รูปแทน

เป็นรูปอ้างอิงที่ใช้แทนรูปเอื้อถึงหรือรูปซ้ำเพื่อหลีกเลี่ยงความซ้ำซาก รูปแทนแบ่งออกได้เป็น 3 ประเภทคือ บุรุษสรรพนาม ลักษณะนาม และค่าเรียกใหม่ รูปแทนแต่ละประเภทมีลักษณะดังนี้

2.2.1 บุรุษสรรพนาม

เป็นรูปอ้างอิงที่ใช้เพื่อหลีกเลี่ยงความซ้ำซาก บุรุษสรรพนามมี 2 ประเภท คือ บุรุษสรรพนามที่ไม่มีส่วนขยาย และบุรุษสรรพนามที่มีส่วนขยาย บุรุษสรรพนามทั้ง 2 ประเภทมีคุณสมบัติต่างกันดังนี้

บุรุษสรรพนามที่ไม่มีส่วนขยาย เป็นรูปอ้างอิงที่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับตัวแสดงเพียงบางส่วนเช่น บุรุษและพจน์ ดังนั้นจึงใช้ได้เฉพาะเมื่อการอ้างอิงมีความต่อเนื่อง และชัดเจนดีเท่านั้น บุรุษสรรพนามที่ไม่มีส่วนขยายจะถูกใช้มาก เมื่อมีปัจจัยบางอย่างที่ทำให้ใช้รูปศูนย์ไม่ได้ เช่นเมื่อมีลักษณะบังคับทางไวยากรณ์ว่าจะต้องใช้รูปอ้างอิงที่ปรากฏรูปเสมอ เป็นต้น นอกจากนั้น เนื่องจากบุรุษสรรพนามเป็นรูปอ้างอิงที่สามารถแสดงความ เป็นเอกพจน์หรือพหูพจน์ของสิ่งที่ถูกอ้างอิงได้ ดังนั้นจึงถูกใช้มากเมื่อตัวแสดงเข้ามารวมกลุ่มกันหรือถูกมองรวมเข้าเป็นกลุ่มเดียวกัน อนึ่ง เนื่องจากบุรุษสรรพนามที่ไม่มีส่วนขยายเป็นรูปอ้างอิงที่มีความชี้ชัด ดังนั้นจึงใช้ในการเน้นตัวแสดงได้ด้วย ซึ่งพบว่าบุรุษสรรพนามที่ไม่มีส่วนขยายจะถูกใช้เพื่อเน้นตัวแสดงเมื่อการอ้างอิงมีความต่อเนื่อง แต่มีปัจจัยทางเนื้อหาของนิทานที่ทำให้ผู้เล่านิทานที่จะเน้นตัวแสดงเช่น การเปลี่ยนจากองค์ประกอบทางโครงเรื่องประ

เภทหนึ่งไปเป็นอีกประเภทหนึ่ง

ส่วนบุรุษสรรพนามที่มีส่วนขยาย สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับตัวแสดงได้ครบถ้วน จึงถูกใช้ในการแนะนำตัวแสดงใหม่หลังจากที่ไม่ได้ถูกอ้างถึงมานาน หรือเมื่อเปลี่ยนองค์ประกอบทางโครงสร้างเรื่องใหม่

2.2.2 ลักษณะนาม

เป็นรูปอ้างอิงที่จะต้องมีรูปเดิม ซึ่งปรากฏอยู่ติดกันเป็นคำนามหรือนามวลีพหูพจน์ และเกิดการเปลี่ยนมุมมอง จากการมองตัวแสดงเป็นกลุ่มเป็นการมองเพียงตัวเดียว ลักษณะนามรูปแรกของตัวแสดงจะไม่มีคำชี้ชัด แต่ลักษณะนามรูปต่อมาจะมีความชี้ชัดและเจาะจงโดยมีคำบ่งชี้ขยายเสมอ

2.2.3 คำเรียกใหม่

เป็นรูปอ้างอิงที่เป็นคำนามรูปใหม่ หรือมีคำหลักเป็นคำนามรูปใหม่ ที่ถูกนำมาใช้เรียกตัวแสดงตัวเก่า จากลักษณะหรือสถานภาพที่ต่างไปจากที่เคยมองไว้ในตอนแรก ดังนั้น คำเรียกใหม่จึงได้ใช้เฉพาะเมื่อมีการเปลี่ยนลักษณะการมองเห็นเท่านั้น การเปลี่ยนลักษณะการมองที่ทำให้เกิดคำเรียกใหม่มากที่สุดได้แก่ การเปลี่ยนจุดสนใจในการมอง

2.3 รูปชี้ชัด

เป็นรูปอ้างอิงที่อาจเป็นคำบ่งชี้เพียงคำเดียว หรือเป็นรูปอ้างอิงที่มีคำบ่งชี้ขยาย รูปชี้ชัดใช้ได้เฉพาะเมื่อการอ้างอิงตัวแสดงมีความเจาะจงเท่านั้น

5.2 ข้อเสนอแนะ

1. นอกจากการใช้รูปอ้างอิงแล้ว ยังมีกลไกในการโยงความอีกหลายประเภทที่ วิภาณามวังสะ (1976) จำแนกไว้ เช่น การแทนที่ (substitution) การเชื่อมโยงทางคำ (lexical cohesion) และการใช้คำเชื่อม (conjunction) เป็นต้น กลไกเหล่านี้น่าจะได้รับการศึกษา เพื่อให้ได้ภาพรวมของบทบาทในการโยงความของกลไกแต่ละประเภท
2. ควรมีการศึกษาปรากฏการณ์อื่นในปริจเจตเรื่องเล่าเช่น รูปประโยค การเรียงประโยค การใช้คำในกลุ่มเดียวกัน (collocation) เพื่อให้ได้ความรู้เรื่องปริจเจตเรื่องเล่ามากขึ้น
3. ควรมีการศึกษาปริจเจตประเภทอื่นในภาษาเขียนเช่น บทสนทนา เพื่อดูว่าการอ้างอิงมีลักษณะอย่างไร แตกต่างหรือคล้ายคลึงกับปริจเจตเรื่องเล่า
4. ควรมีการศึกษาปริจเจตเรื่องเล่าในภาษาอื่นในทำนองเดียวกับวิกิยานิพนธ์นี้ และ

นำผลการศึกษามาเปรียบเทียบดูความคล้ายคลึงและแตกต่างระหว่างภาษา

5. ขณะที่ชาวเมียนได้สัมผัสและติดต่อกับผู้พูดภาษาอื่นมากขึ้น โดยเฉพาะชาวไทย น่าจะมีการศึกษาว่าลักษณะของประโยคและปริจเจทในหมู่ชาวเมียนรุ่นต่อ ๆ ไปนั้น แสดงให้เห็นความเปลี่ยนแปลงของภาษาเมียนอย่างไรหรือไม่

6. จากข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ ไม่พบคำที่เป็นประพันธสรรพนาม (relative pronoun) เช่นคำว่า "ที่ ซึ่ง" อย่างในภาษาไทย แต่พบว่าอนุประโยคในภาษาเมียนจะเรียงต่อจากคำหลัก (head word) ที่มันขยายทันที ดังนั้นจึงน่าจะศึกษาว่า ในภาษาเมียนมีประพันธสรรพนามหรือไม่ ซึ่งถ้าไม่มีแล้ว ประโยคที่ซับซ้อนในภาษาเมียนมีลักษณะเป็นอย่างไร